

וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו - דַּרְגָּה אַחֲרַת עֲלִיּוֹנָה. וְאָז, בְּשַׁעֲרֵי שְׁהַזְדַּמָּן מִשָּׁה לְהַכְנִס, אִזּוּ פִּתַח וְאָמַר, אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מֵה אָדָם עוֹשֶׂה כִּפְאֻן? אֵלֶּא כְּשֶׁהִתְחַבְּרוּ שְׁמֵשׁ וּלְבַנָּה כְּאֶחָד, פִּתַח וְאָמַר אָדָם, כְּפִתּוּב (חֲבֻקָק א) שְׁמֵשׁ יֵרַח עֲמֵד זָבֻלָּה. עֲמֵד, וְלֹא עֲמֵדוּ.

כִּי יִקְרִיב מִכֶּם - כְּאִן נִרְמָז, מִי שֶׁיַּעֲשֶׂה עֲבוּדַת קֶרְבֵּן הַשְּׁלָם, שִׁמְצָא זָכָר וּנְקֵבָה. מִשְׁמַע שְׁפִתּוּב מִכֶּם, שִׁמְצָא בְּמִרְאֵה שְׁלָכֶם. קֶרְבֵּן לַה' - שְׁמִקְרִיב הַכֹּל לְהַאֲחִיז כְּאֶחָד, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

מִן הַבְּהֵמָה - לְהִרְאוֹת אָדָם וּבְהֵמָה הַכֹּל כְּאֶחָד. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן - אֵלֶּוּ הַמְּרֻכְבוֹת הַטְּהוֹרוֹת. שְׁפִינָן שְׁאָמַר מִן הַבְּהֵמָה, יָכוֹל מִן הַכֹּל, בֵּין טְהוֹרוֹת וּבֵין טְמֵאוֹת? חֲזֵר וְאָמַר מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן.

תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרְבַּנְכֶם, קֶרְבַּנֵי הַיָּהּ צִרִיף (צִנְתָּה) ! מֵה זֶה קֶרְבַּנְכֶם? אֵלֶּא בַּתְּחִלָּה קֶרְבֵּן לַה', וְעַכְשָׁו קֶרְבַּנְכֶם. קֶרְבֵּן לַה' אָדָם. קֶרְבַּנְכֶם מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, לְהִרְאוֹת יְחוּד מְלַמְטָה לְמַעַלָּה וּמְלַמְעָלָה לְמַטָּה. מְלַמְטָה לְמַעַלָּה הֵינּוּ קֶרְבֵּן לַה'. מְלַמְעָלָה לְמַטָּה הֵינּוּ קֶרְבַּנְכֶם.

לְמִלְכָּה שִׁיּוֹשֵׁב עַל הַר עֲלִיּוֹן, לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וְכִסָּא מִתְקַן עַל אוֹתוֹ הַר, וּמְלָךְ עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל. אָדָם שֶׁמְקָרִיב דוֹרוֹן לְמִלְכָּה, צִרִיף לְעֻלוֹת מִדְּרָגָה לְדְרָגָה עַד שְׁעוֹלָה מְלַמְטָה לְמַעַלָּה, לְמַקּוֹם שֶׁהַמְּלָךְ יוֹשֵׁב עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל, וְאִזּוּ יוֹדְעִים שֶׁהָרִי מְעֻלִּים דוֹרוֹן לְמִלְכָּה, וְאוֹתוֹ דוֹרוֹן הוּא שֶׁל הַמְּלָךְ. יוֹרֵד הַדוֹרוֹן מְלַמְעָלָה לְמַטָּה, הָרִי יוֹדְעִים שְׁאוֹתוֹ דוֹרוֹן שֶׁל הַמְּלָךְ יוֹרֵד מְלַמְעָלָה לְאֶהוּב

וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו, דַּרְגָּא אַחֲרָא עֲלָאָה, וּכְדִין בְּשַׁעֲרֵי דְאִזְדַּמָּן מִשָּׁה לְמִיַּעַל, כְּדִין פִּתַח וְאָמַר, (וִיקְרֵא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מֵאִי אָדָם הָכָא. אֵלֶּא כַּד אֲתַתְּחַבְּרוּ שְׁמֵשׁא וְסִיְהִירָא כְּחֻדָּא, פִּתַח וְאָמַר אָדָם. כְּדִכְתִּיב, (חֲבֻקָק א) שְׁמֵשׁ יֵרַח עֲמֵד זָבֻלָּה, עֲמֵד, וְלֹא עֲמֵדוּ.

כִּי יִקְרִיב מִכֶּם, הָכָא אֲתִרְמִיז, מֵאִן דִּיעֲבִיד פּוּלְחָנָא דְקֶרְבַּנָּא שְׁלִים, דִּישְׁתַּפַּח דְּכַר וְנוֹקְבָא. מִשְׁמַע דְּכְתִיב מִכֶּם, דִּישְׁתַּפַּח בְּחִיזוֹ דְּלִכּוּן. קֶרְבֵּן לַה' דְּאֶקְרִיב כְּלָא, לְאֲתַאֲחֻדָּא כְּחֻדָּא, לְעִילָא וְתַתָּא.

מִן הַבְּהֵמָה, לְאֲחֻזָּאָה אָדָם וּבְהֵמָה, כְּלָא כְּחֻדָּא. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, אֵלֶּיִן רְתִיכִין, דְּאִינוּן דְּכִיִּין. דְּכִיִּין דְּאָמַר מִן הַבְּהֵמָה, יָכוֹל מִכְּלָא, בֵּין דְּכִיִּין בֵּין מְסֻאֲבִין. הַדֵּר וְאָמַר, מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן.

תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרְבַּנְכֶם. קֶרְבַּנֵי מִיבְעֵי לִיְהִי, מֵאִי קֶרְבַּנְכֶם. אֵלֶּא בְּקִדְמִיתָא קֶרְבֵּן לַה', וְהַשְׁתָּא קֶרְבַּנְכֶם. קֶרְבֵּן לַה' אָדָם. קֶרְבַּנְכֶם מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, לְאֲחֻזָּאָה יְחוּדָא מִתַּתָּא לְעִילָא, וּמְעִילָא לְתַתָּא. מִתַּתָּא לְעִילָא, הֵיִינוּ קֶרְבֵּן לַה'. מְעִילָא לְתַתָּא, הֵיִינוּ קֶרְבַּנְכֶם.

לְמִלְכָּא, דְּאִיהוּ יְתִיב בְּטוֹרְסָקָא עֲלָאָה, לְעִילָא לְעִילָא, וְכִרְסִיָּא אֲתַתְּקֵן עַל הַהוּא טוֹרְסָקָא, וּמְלָכָא עֲלָאָה עַל כְּלָא. בַּר נֶשׁ דְּקָרִיב דוֹרוֹנָא לְמִלְכָּא, בְּעָא לְסִלְקָא מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, עַד דְּסִלִּיק מִתַּתָּא לְעִילָא לְאַתֵּר דְּמִלְכָּא יְתִיב, עֲלָאָה עַל כְּלָא. וּכְדִין יְדַעִין דְּהָא סִלְקִין דוֹרוֹנָא לְמִלְכָּא, וְהַהוּא דוֹרוֹנָא דְּמִלְכָּא אִיהוּ. נְחִית דוֹרוֹנָא מְעִילָא לְתַתָּא, הָא יְדַעִין דְּהַהוּא דוֹרוֹנָא דְּמִלְכָּא נְחִית מְעִילָא, לְרַחֲמֵיָּא דְּמִלְכָּא דְּאִיהוּ לְתַתָּא.

המלך שהוא למטה.  
 כך בפתחלה, אדם עולה  
 בדרגותיו מלמטה למעלה, ואז  
 קרפן לה'. מן הבהמה מן הבר, וזר  
 בדרגותיו מלמעלה למטה,  
 ואז זה קרפנכם. ומשום כך כתוב  
 (שיר ה) אכלתי יערי עם דבשי  
 שתיתי ייני עם חלבי, הינו אדם  
 וקרפן לה'. אכלו רעים, הינו מן  
 הבהמה מן הבר ומן הצאן, ואז  
 תקריבו את קרפנכם.

באו רבי יצחק ורבי יהודה  
 ונשקוהו על ראשו. אמרו, ברוך  
 הרחמן שזכינו לשמע את זה,  
 וברוך הרחמן שלא נאבדו  
 הדברים הללו באותו זמן. קמו  
 והלכו. עד שהיו הולכים, ראו  
 גפן אחת נטועה בגנה אחת.  
 פתח אותו תינוק ואמר, אסרי  
 לגפן עירה ולשרקה בני אתונו.  
 פסוק זה הוא סוד עליון.  
 אסרי? אסר היה צריך לכתב!  
 עירה? עיר היה צריך לכתב!  
 אלא סוד הוא לדרדקים שהם  
 בבית רבן להשמר מאותו החץ  
 של עיר, והשם הקדוש נכלל שם  
 י"ה.

וכמו שפאן רמוז השם הקדוש,  
 כך גם ולשרקה, שורק היה צריך  
 לכתב! נכלל שמה ו"ה. בני?  
 בן היה צריך לכתב! שורק,  
 פכתוב (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך  
 שורק. בן, פכתוב (זכריה ט) בן  
 אתנות. למה שורקה, ולמה בני?  
 אלא, כמו שיש שם קדוש  
 לכפות את העיר, כך גם יש שם  
 קדוש לכפות כח אחר, שהוא  
 חמור, שאלמלא השם הקדוש  
 רמוז פאן, היו מחריבים עולם,  
 י"ה בכת זה, ו"ה בכת זה,  
 לשמר מהם את העולם, ולשמר  
 את האדם שלא ישלטו בו  
 בעולם.

כך בקדמיתא, אדם סליק בדרגוי מתתא  
 לעילא, וכדין קרפן לה'. מן הבהמה מן  
 הבר, נחית בדרגוי מעילא לתתא, וכדין  
 קרפנכם. בגיני כך פתיב, (שיר השירים ה) אכלתי  
 יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי. הינו  
 אדם וקרפן לה'. אכלו רעים, הינו מן  
 הבהמה מן הבר ומן הצאן, וכדין תקריבו  
 את קרפנכם.

אתו רבי יצחק ורבי יהודה ונשקוהו על  
 רישיה. אמרו, בריך רחמנא דזפינא  
 למשמע דא, וברוך רחמנא, דלא אתאבידו  
 מלין אלין בההוא סבא. קמו ואזלו. עד דהוו  
 אזלי, חמו חד גפן נטיע בחד גנא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, אסרי לגפן עירה  
 ולשרקה בני אתונו האי קרא רזא  
 עלאה הוא. אסרי, אסר מיבעי ליה. עירה,  
 עיר מיבעי ליה. אלא רזא הוא, לדרדקי  
 דאינון בבי רב, לאסתמרא מההוא גירא  
 דעיר, ושמא קדישא אתכליל תמן י"ה.

וכמה דהכא אתרמיז שמא קדישא, הכי נמי  
 ולשרקה, שורק מיבעי ליה. אתכליל  
 תמן ו"ה. בני בן מיבעי ליה. שורק, פדכתיב,  
 (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק. בן, פמא דאת  
 אמר, (זכריה ט) בן אתונות. אמאי שורקה,  
 ואמאי בני.

אלא, כמה דאית שמא קדישא לאפפייא  
 לעיר, הכי נמי, אית שמא קדישא,  
 לאפפייא חילא אחרא, דאיהי חמרא,  
 דאלמלא דשמא קדישא אתרמיז הכא, הוו  
 מטרטשי עלמא, י"ה בחילא דא, (ס"א ו"ה) ו"ה  
 בחילא דא, לאסתמרא עלמא מנייהו,  
 ולאסתמרא בר נש, דלא ישלטון ביה  
 בעלמא.